

projekt

**UCHWAŁA NR .....
RADY MIASTA OSTROŁĘKI**

z dnia ..... r.

w sprawie ustalenia nazwy ronda w mieście Ostrołęka

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713) uchwała się, co następuje:

§ 1.

1. Ustala się, iż rondo położone w Ostrołęce w drodze wojewódzkiej 627 u zbiegu ulic Ostrowskiej, Przemysłowej i Żołnierzy Armii Krajowej nosić będzie **imię Janusza Kusocińskiego**.
2. Szczegółową lokalizację ulicy określa załącznik do uchwały.

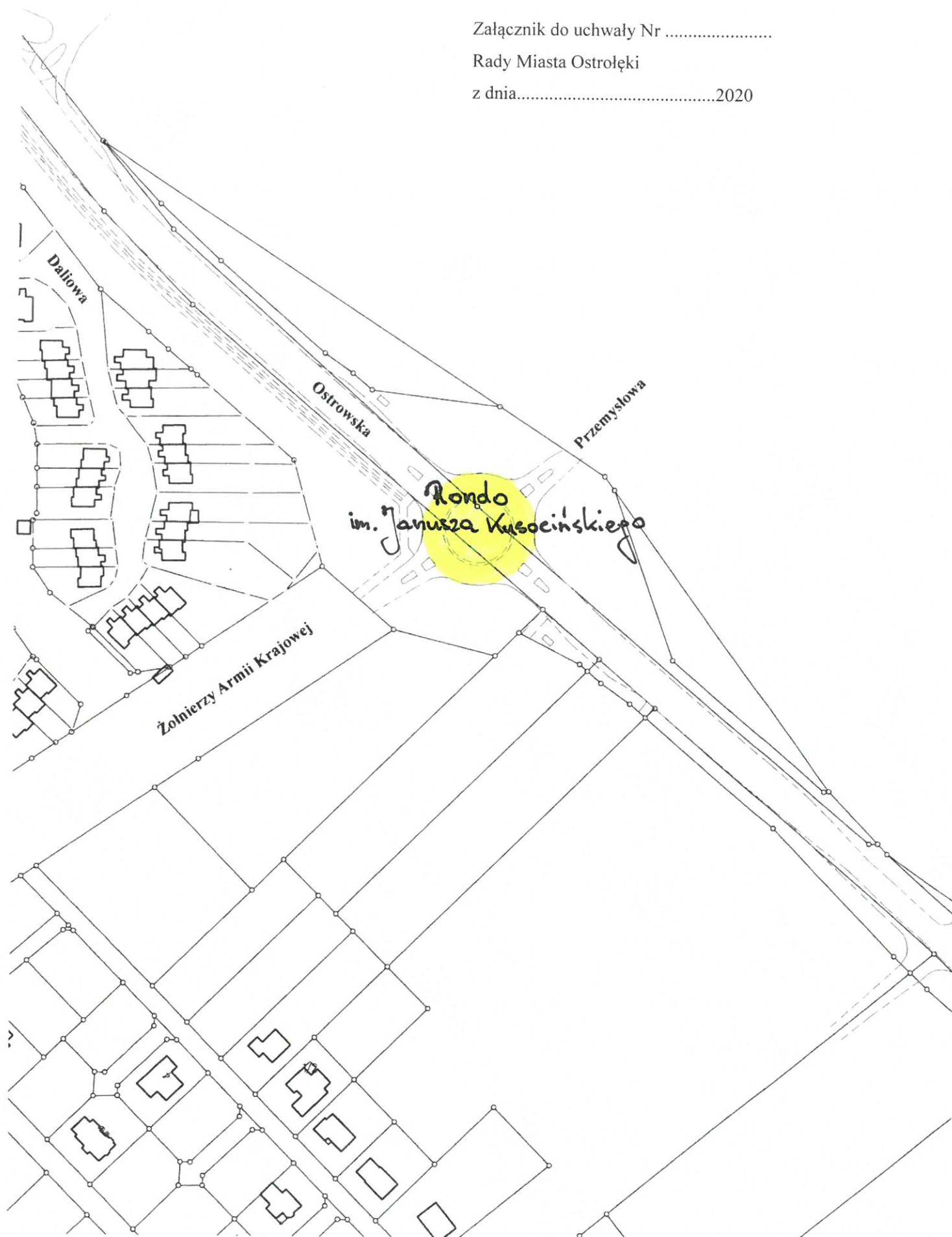
§ 2.

Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Ostrołęki.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego.

Załącznik do uchwały Nr .....
Rady Miasta Ostrołęki
z dnia.....2020

UZASADNIENIE

DO PROJEKTU UCHWAŁY RADY MIASTA OSTROŁĘKI

w sprawie ustalenia nazwy ronda w mieście Ostrołęka

W dniu 10 marca 2020 roku do Prezydenta Miasta Ostrołęki wpłynął wniosek Młodzieżowej Rady Miasta Ostrołęki z prośbą o przygotowanie i przekazanie do Rady Miasta Ostrołęki projektu uchwały w sprawie ustalenia nazwy ronda w mieście Ostrołęka.

We wniosku MRM zaproponowała aby rondo u zbiegu ulic Ostrowskiej, Przemysłowej i Żołnierzy Armii Krajowej nosiło nazwę im. Janusza Kusocińskiego. Do wniosku została załączona lista poparcia dla powyższej inicjatywy (620 podpisów mieszkańców).

Prezydent Miasta Ostrołęki postanowił uwzględnić wniosek Młodzieżowej Rady Miasta Ostrołęki i korzystając z inicjatywy uchwałodawczej, działając na podstawie § 27 ust. 1 pkt 1 Statutu Miasta Ostrołęki, przygotował i przedłożył przedmiotowy projekt uchwały w sprawie ustalenia nazwy ronda w mieście Ostrołęka.

Janusz Tadeusz Kusociński, pseudonim „Kusy” urodził się 15 stycznia 1907 roku w Warszawie. Dzieciństwo spędził w Ołtarzewie, gdzie jego ojciec Klemens – urzędnik kolejowy, posiadał małe gospodarstwo rolne. Janusz miał dwóch braci oraz trzy siostry. Najstarszy z braci Zygmunt zginął podczas I wojny światowej, prawdopodobnie we Francji. Drugi brat Tadeusz, zginął podczas wojny polsko-bolszewickiej pod Zamościem w 1920 roku. Jego najmłodsza i zarazem ukochana siostra zmarła w 1929 roku.

Janusz Kusociński to polski lekkoatleta, złoty medalista olimpijski z Los Angeles w biegu na 10 000 m, srebrny medalista pierwszych mistrzostw Europy na dystansie 5000 m. Wielokrotny mistrz oraz rekordzista Polski w biegach średnich i długich. Sport zaczął amatorsko uprawiać od 1925 roku. Początkowo jako piłkarz, a później biegacz w Robotniczym Klubie Sportowym Sarmata w Warszawie. Jego kariera biegacza rozpoczęła się zupełnie przypadkowo, kiedy na zawodach zorganizowanych z okazji święta robotniczego zabrakło jednego zawodnika do sztafety. Zaproponowano udział Kusocińskiemu, a ten wyraził zgodę i jego drużyna wygrała. Jako zawodnik bieganie rozpoczął w Sarmacie w 1926 w biegach na 800 i 1500 m. Był wielokrotnym mistrzem i rekordzistą Polski w biegach średnich i długodystansowych. Opracował własną metodę treningu długodystansowego tzw. interwałową. Pierwszym i jedynym trenerem Kusocińskiego był Estończyk Aleksander Klumberg. Intensywny trening zaaplikowany przez Klumberga i znaczny wkład pracy Kusocińskiego przyniosły rezultaty. W 1928 został mistrzem Polski. W 1929 przeszedł z „Sarmaty” do KS „Warszawianka” i z tym klubem był związany do 1939. Obok Stanisławy Walasiewiczówny był najpopularniejszym sportowcem Polski międzywojennej, również popularną postacią w warszawskich salonach. Czynn timer uprawiał sport do wybuchu wojny w 1939. W Polsce jego największym rywalem był Józef Noji. Jego największym osiągnięciem sportowym było zdobycie złotego medalu na igrzyskach olimpijskich w Los Angeles w 1932 roku, gdzie w biegu na 10 000 metrów pokonał czołówkę światowych biegaczy, m.in. Finów Lauriego Virtanena i Volmari Iso-Hollo.

W 1931 został wybrany laureatem „Przeglądu Sportowego” na najlepszego sportowca roku. Po dłuższej przerwie zdał eksternistycznie maturę i w 1937 otrzymał świadectwo dojrzałości. W 1938 został absolwentem CIWF w Warszawie. Po ukończeniu studiów pracował jako nauczyciel wychowania fizycznego, trener, dziennikarz. Był redaktorem naczelnym „Kuriera Sportowego”.

Jako kapral z cenzusem ochotniczo zgłosił się w kampanii wrześniowej do wojska i został wcielony do kompanii karabinów maszynowych II batalionu 360 Pułku Piechoty. Walczył w obronie stolicy, dwukrotnie ranny m.in. 25 września w obronie Fortu Czerniaków przy ulicy Powsińskiej. 28 września 1939 został odznaczony Krzyżem Walecznych z rozkazu gen. Juliusza Rómmla. W czasie okupacji pracował jako kelner w barze „Pod kogutem” przy ul. Jasnej, zwanej Gospodą Sportowców. Zaangażował się wówczas w działalność niepodległościową, dostarczając tajną podziemną prasę gościom lokalu, w którym pracował. Wśród sportowców zamierzał zorganizować komórkę Związku Walki Zbrojnej.

Był członkiem podziemnej Organizacji Wojskowej „Wilki”, działał pod pseudonimem "Prawdzie". Po jej dekonspiracji (denuncjacji przez Niemca Szymona Wiktorowicza) 26 marca 1940 został aresztowany przez Gestapo w bramie domu przy ul. Noakowskiego 16, w którym mieszkał. Uwięziony początkowo w więzieniu mokotowskim, następnie w siedzibie Gestapo przy al. Szucha 25. W czasie przesłuchań był torturowany w celu wymuszenia zeznań. W dniach 20–21 czerwca 1940 roku został wywieziony z Pawiaka transportem do Palmir pod Warszawą. Został rozstrzelany przez Niemców w pobliżu Palmir, w Puszczy Kampinoskiej, w ramach akcji AB, mającej na celu eksterminację polskiej inteligencji. Razem z nim rozstrzelano m.in. Macieja Rataja, marszałka Sejmu w II Rzeczypospolitej, Tomasza Stankiewicza, kolarza, wicemistrza olimpijskiego z igrzysk w Paryżu w 1924 w kolarstwie (4000 m na torze drużynowo), Mieczysława Niedziałkowskiego, członka ponadpartyjnego Komitetu Obywatelskiego przy Dowództwie Obrony Warszawy, Feliksa Żubera, lekkoatletę, uczestnika igrzysk olimpijskich w Amsterdamie w 1928.

12 sierpnia 2009 „za wybitne zasługi dla niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej, za osiągnięcia sportowe w dziedzinie lekkoatletyki” został pośmiertnie odznaczony Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski.

Nadanie nazwy ronda będzie wiązać się z wydatkami finansowymi obciążającymi budżet miasta w zakresie oznakowania ronda tablicami z nazwą. Jest to zadanie gminne wynikające z art. 47a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2019 r. poz. 725 ze zm.).